

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 124362 19 Kž
Brčko, 21.02.2020. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Zijada Kadrić kao članova vijeća, uz učestvovanje Zinete Abdul-Razzak kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog S.M. iz B., zbog krivičnog djela Nasilje u porodici iz člana 218. stav 4. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 33/13, 26/16, 13/17 i 50/18), odlučujući o žalbi branioca optuženog Osmana Mulahalilović, advokata iz Brčkog, podnesenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 124362 19 K od 07.11.2019. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 21.02.2020. godine u prisustvu Radmila Ivanović tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, optuženog i branioca optuženog donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba branioca optuženog S.M. i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 124362 19 K od 07.11.2019. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 124362 19 K od 07.11.2019. godine, optuženi S.M. oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci navedene presude, počinio krivično djelo Nasilje u porodici iz člana 218. stav 4. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa mu je sud primjenom navedenog zakonskog propisa i članova 50. stav 1. tačka b., 51. stav 1. tačka d. , 60., 61. i 62. istog Zakona, izrekao uslovnu osudu kojom je optuženom utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, koja se neće izvršiti ukoliko u roku od 1 (jedne) godine ne počini novo krivično djelo.

Istom presudom optuženi je, na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 33/13, 27/14 i 3/19) obavezan da plati troškove krivičnog postupka u ukupnom iznosu od 200,00 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Protiv navedene presude žalbu je podnio branilac optuženog S.M., advokata Osman Mulahalilović (u daljem tekstu branilac optuženog), zbog bitne povrede

odredaba krivičnog postupka iz člana 297., u vezi sa članom 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. stav 1. istog Zakona, s prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži, prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje ili da prvostepenu presudu preinači i optuženog oslobodi od optužbe.

Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) u odgovoru na žalbu optuženog u suštini navodi da su žalbeni prigovori u cijelosti neosnovani, pa je predložilo da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 21.02.2020. godine, branilac optuženog je izjavio da je on napisao navedenu žalbu i da u cijelosti ostaje kod iste. Branilac je takođe istakao da se u žalbi pozvao na sudsku praksu iz jednog ranijeg predmeta u kojem je sudio isti sudija, ali je odlučio na drugačiji način. U ovom predmetu sudija je prihvatio izjavu svjedoka iz istrage, a ne na glavnom pretresu, različiti nego u tom prethodnom predmetu na čiju praksu se pozvao. Nadalje branilac otvara pitanje sudske prakse i nejednakosti postupanja i po njegovom mišljenju različite sudske prakse koja bi trebala biti identična, i ne bi stvarala pravnu nesigurnost.

Optuženi nije imao ništa da izjavi na glavnom pretresu.

Tužilac je izjavio da ostaje pri odgovoru na žalbu i prijedlogu da se ista odbije kao neosnovana. Takođe tužilac je ukazao da se u našem pravnom sistemu ne primjenjuje precedentno pravo, niti ima potpuno identičnih slučajeva.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u skladu sa članom 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u onom dijelu koji se pobija žalbom, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci iz sledećih razloga:

Žalba branioca optuženog nije osnovana.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog prigovara da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta BiH, jer je po njegovom mišljenju, prvostepeni sud trebao primijeniti institut „in dubio pro reo“ i donijeti presudu kojom se optuženi oslobađa od optužbe. Isti stav ovog suda je i u pogledu žalbenog prigovora pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. U pogledu istaknutih žalbenih prigovora izostala je uvjerljiva argumentacija, koja bi osnovano ukazala na navedene propuste prvostepenog suda i na takav način dovela u pitanje pravilnost i zakonitost prvostepene odluke.

Prvostepeni sud je tokom dokaznog postupka izveo sve dokaze koje su predložili tužilac i optuženi, te izvršio uvid u sve dostavljene materijalne dokaze. Potom je sud izvršio slobodnu ocjenu dokaza cijeneći iste pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, o čemu govori na osmoj strani presude, nakon čega je utvrdio da je optuženi svojim radnjama ostvario sva obilježja bića krivičnog djela koje mu je optužnicom stavljeno na teret. Za takvo činjenično i pravno utvrđenje prvostepeni sud je dao objektivne, valjane i za ovaj sud prihvatljive razloge koji ukazuju na pravilnost zaključka do kojeg je došao nakon ocjene izvedenih dokaza. Prvostepeni

sud je pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice koje van razumne sumnje ukazuju da je optuženi počinio krivično djelo Nasilje u porodici iz člana 218. stav 4. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te je na pravilno utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud pravilno primjenio odredbe Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kada je optuženog, oglasio krivim za navedeno krivično djelo.

Suprotno žalbenim navodima branioca optuženog, nije bilo uslova da prvostepeni sud, primjenom načela „in dubio pro reo“, donese presudu kojom se optuženi oslobađa od optužbe, iz razloga što za takvo postupanje prvostepenog suda nisu bile ispunjene pretpostavke iz člana 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kojim je propisano navedeno načelo krivičnog postupka. Prvostepeni sud je pažljivom ocjenom izvedenih dokaza van razumne sumnje utvrdio sve odlučne činjenice koje čine obilježja bića krivičnog djela Nasilje u porodici, za koje se tereti, odnosno od kojih zavisi primjena relevantnih odredbi Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Zbog toga, imajući u vidu rezultate dokaznog postupka, i po ocjeni ovog suda, odlučne činjenice od kojih zavisi primjena odredbi krivičnog zakonodavstva u konkretnom slučaju nisu ostale u sumnji, niti su kod prvostepenog suda stvorile dilemu u pogledu krivice optuženog, tako da nije bilo osnova da sud riješi presudom na način koji je povoljniji za optuženog.

Branilac optuženog u žalbi navodi da van razumne sumnje nije utvrđeno da je optuženi izvršio krivično djelo za koje je oglašen krivim, jer je njegova ćerka A.M. na glavnom pretresu izjavila da se događaj nije desio onako kako je opisano u optužnici. Međutim, prvostepeni sud je pravilno postupio kada nije prihvatio izjavu koju je navedeni svjedok dala na glavnom pretresu, s obzirom da je isti neuvjerljiv, obiluje nedoslednostima i protivrječan je ostalim izvedenim dokazima, zbog čega je prvostepeni sud pravilno zaključio da je takav iskaz dat sa ciljem pomaganja optuženom da izbjegne krivičnu odgovornost. Umjesto izjave sa glavnog pretresa, sud je prihvatio izjavu koju je ovaj svjedok dala tokom istrage na zapisnik Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, neposredno nakon događaja, kada je pamćenje svjedoka bilo najsvježije.

Kao što proizilazi iz zapisnika Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine o saslušanju svjedoka A.M. od 06.03.2019. godine (dokaz Tužilaštva D-1), svjedok je jasno, precizno i sa dosta detalja opisala kako ju je noć prije optuženi fizički i psihički maltretirao, na koji način ju je udarao, te da je bio sa njene lijeve strane. Navedena izjava koju je A.M. dala u toku istrage u cijelosti je podržana medicinskom dokumentacijom, odnosno nalazom i mišljenjem ljekara specijaliste (dokaz Tužilaštva D-5), koji je dan nakon događaja pregledao A.M., konstatovao i opisao povrede koje je zadobila kritične prilike. I prilikom pregleda, A.M. je ljekaru rekla da je „pretučena od strane poznate osobe“ koja ju je „udarala rukama po cijelom tijelu“, a identično se navodi i u službenoj zabilješci o prijemu prijave putem telefona, kada je A.M. majka M.M. prijavila da je optuženi fizički napao A.M. udarivši je više puta otvorenim šakama u predjelu glave i tijela. U konačnom, vještak medicinske struke dr Zdenko Cihlarž je na glavnom pretresu potvrdio da je opisani način podoban za nanošenje povreda koje je A.M. zadobila, odnosno utvrdio način i mehanizam nanošenja povreda oštećenoj. S tim u vezi nisu tačni navodi branioca da se odluka zasniva isključivo na iskazu oštećene A.M.

Suprotno svemu navedenom, A.M. je na glavnom pretresu izjavila da je povrede zadobila padom na pod sa stepenica, tj. promijenila je svoju izjavu iz istrage, negirajući da ju je optuženi tukao. Navela je da je pala na pod i udarila desni dio ramena i leđa, te da se nije dočekala na ruke, što je protivrječno pomenutom nalazu ljekara specijaliste, koji je konstatovao povrede na lijevom ramenu i šaci. Osim toga, svjedok A.M. je na glavnom pretresu na pitanja tužioca potvrdila sve dijelove svoje izjave koje je dala tokom istrage, odnosno da je njen otac, od nje tražio telefon kako bi provjerio poruke, ali da nije znao šifu i da ju je prisilo da mu istu kaže, te da se to dešavalo oko 22 časa. Jedini dio izjave iz istrage koji svjedok A.M. nije potvrdila na glavnom pretresu tiče se upravo nanošenja povreda od strane optuženog, za šta je svjedok rekla da u istrazi namjerno nije govorila istinu, jer je bila ljuta na optuženog, zato što joj je zabranio da izlazi u grad zbog loših ocjena u školi.

Navedeni razlog zbog kojeg svjedok A.M. u istrazi navodno nije govorila istinu, i po ocjeni ovog suda nije logičan ni uvjerljiv. Tome treba dodati da izjava navedenog svjedoka sa glavnog pretresa nema uporišta ni u jednom drugom izvedenom dokazu, da je A.M. na pitanja suda vezano za navodni pad sa stepenica davala vrlo neprecizne i neuvjerljive odgovore i da je prema nalazu vještaka medicinske struke, podobno sredstvo i način nanošenja spornih povreda zamah i udar pesnice, a ne pad na pod, kako je A.M. tvrdila na glavnom pretresu. Imajući u vidu sve naprijed navedeno, prvostepeni sud je pravilno postupio kada je poklonio vjeru izjavi koju je navedeni svjedok dala u toku istrage, a ne izjavi koju je dala na glavnom pretresu.

Nadalje u žalbi navodi da je isti postupajući sudija u drugom predmetu broj 96 o K 089681 15 K zauzeo drugačije pravno stajalište, odnosno prihvatio je kao vjerodostojnu izjavu koju je svjedok dao na glavnom pretresu, a ne izjavu tog svjedoka datu tokom istrage, te je primjenom načela in dubio pro reo, donio presudu kojom se optuženi u tom krivičnom predmetu oslobađa od optužbe. S tim u vezi, bitno je ukazati da sud, u skladu sa načelom slobodne ocjene dokaza, u svakom postupku cijeni dokaze izvedene tokom dokaznog postupka i ocjenjuje postojanje ili nepostojanje činjenica. Navedeno podrazumijeva da ako sud u određenom predmetu prihvati izjavu svjedoka sa glavnog pretresa, a ne izjavu datu tokom istrage i primjenom načela „in dubio pro reo“ donese presudu kojom se optuženi oslobađa od optužbe, to ne znači da je sud dužan u svakom krivičnom predmetu postupiti na taj isti način. U skladu sa odredbom člana 15 (slobodna ocjena dokaza) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud vrši slobodnu ocjenu dokaza i nije vezan ni ograničen posebnim formalnim dokaznim pravilima. Sud slobodno cijeni kojem će svjedoku pokloniti vjeru ili kojoj izjavi svjedoka, da li iz istrage ili sa glavnog pretresa i da li će mu uopšte ili neće pokloniti vjeru, uz obavezu da u pogledu takvog svog uvjerenja navede adekvatnu argumentaciju.

Pored toga, činjenice u predmetu na koji se poziva optuženi u žalbi nisu identične činjenicama koje je sud utvrdio u ovom postupku, jer u tom drugom predmetu, sud uopšte nije prihvatio izjave dva svjedoka, dakle, ni njihove izjave iz istrage, niti izjave koje su dali na glavnom pretresu. Razlog za takvo postupanje suda je bio što su ta dva svjedoka dugogodišnji korisnici opojnih droga, o čemu je u spis tog predmeta uložena medicinska dokumentacija, pri čemu je jedan od svjedoka na glavnom pretresu tvrdio da je prilikom davanja izjave u istrazi bio prisiljen i instruisan od strane policijskih službenika na koji način da svjedoči. Navedeni razlozi očigledno ne postoje u predmetnom slučaju u pogledu svjedoka A.M., pa imajući u vidu ukazanu razliku, prvostepeni sud u ovom predmetu nije mogao cijeliti izjavu

svjedoka A.M. na isti način na koji je cijenio izjave pomenutih svjedoka u drugom predmetu, sa kojim branilac optuženog u žalbi pravi poređenje.

Slijedom navedenog, paušalni su i neargumentovani žalbeni navodi branioca optuženog da sud često mijenja sudsku praksu i da stvara pravnu nesigurnost, jer za razliku od tvrdnji optuženog, sud nije dužan u svakom krivičnom predmetu, kada svjedok različito svjedoči u istrazi i na glavnom pretresu, uvijek pokloniti vjeru izjavi koju je svjedok dao na glavnom pretresu. Koju će izjavu sud prihvatiti kao pouzdanu i relevantnu i da li će uopšte pokloniti vjeru svjedoku rezultat je procjene suda, odnosno uvjerenja do kojeg je došao cijeneći pouzdanost i kredibilitet svjedoka. Imajući u vidu da je prvostepeni sud na strani osmoj obrazloženja pobijane presude, dao jasne, dovoljne i za ovaj sud prihvatljive razloge zbog kojih je prihvatio kao istinitu i uvjerljivu izjavu koju je svjedok A.M. dala na zapisnik Policije u toku istrage, a ne izjavi koju je dala na glavnom pretresu, to suprotno žalbenim navodima optuženog, u konketnom slučaju nema prozvoljnog presuđivanja. Pogrešno bi po ocjeni ovog suda bilo zauzeti generalan stav da se iskazi svjedoka mogu prihvatiti samo iz istrage ili samo izjavu koju je dao na glavnom pretresu. Takvo stanovište ne bi bilo u službi utvrđivanja pravilnog i potpunog činjeničnog utvrđenja, te bi se dovelo u pitanje naprijed spominjano pravo na slobodnu ocjenu dokaza od strane suda. Koju će izjavu prihvatiti kao pouzdanu iz istrage ili sa glavnog pretresa, ocjena suda je za svaki predmet posebno.

Uvažavajući iskaz koji je svjedok A.M. dala u toku istrage i razloge zbog kojih prvostepeni sud nije prihvatio izjavu koju je svjedok dala na glavnom pretresu, zatim, izjavu vještaka medicinske struke dr Zdenka Cihlarž, te materijalnu dokumentaciju na koju je ukazao prvostepeni sud, bila su valjana osnova da prvostepeni sud odluči na način kao u izreci presude. Na pravilno utvrđeno činjenično stanje, imajući u vidu provedene dokaze, pravilno je primjenio odredbe Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te optuženog, oglasio krivim za krivično djelo Nasilje u porodici, te optuženom izrekao uslovnu osudu, kojom mu se utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, koja se neće izvršiti ukoliko u roku od 1 (jedne) godine ne počini novo krivično djelo.

Prvostepeni sud je na pouzdan način utvrdio sve pravnorelevantne i odlučne činjenice koje ukazuju na krivicu optuženog, odnosno na način koji ne ostavlja mogućnosti za neki drugi zaključak u pogledu krivice optuženog. Uzimajući u obzir sav dokazni materijal, imajući u vidu kvalitet istog, prvostepeni sud je pravilno zaključio da je optuženi radnjama opisanim u izreci prvostepene presude, ostvario sve elemente bića navedenog krivičnog djela za koje ga je pravilno oglasio krivim i izrekao adekvatnu krivičnopravnu sankciju.

Budući da je branilac optuženog žalbu podnio i zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, ovaj sud je, u skladu sa odredbom člana 308. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta BiH, kojom je propisano prošireno dejstvo žalbe, preispitao i odluku o krivičnopravnoj sankciji koju je prvostepeni sud izrekao optuženom. Kada se uzmu u obzir sve utvrđene olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, koje realno i postoje, uz odsustvo otežavajućih okolnosti, te kazna koja je zakonom propisana za navedeno krivično djelo, ovaj sud zaključuje da je prvostepeni sud izabrao adekvatnu vrstu i visinu krivične sankcije i da je ista srazmjerna svim navedenim okolnostima. Svim utvrđenim olakšavajućim okolnostima prvostepeni sud je dao adekvatan značaj pa ih je u njihovoj ukupnosti na osnovu člana 50. stav 1. Krivičnog zakona Brčko

distrikta Bosne i Hercegovine cijenio kao naročito olakšavajuće, te primjenom člana 51. stav 1. tačka d) istog zakona izvršio ublažavanje kazne po visini u utvrdio mu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, a potom primjenom člana 60. i 61. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine optuženom izrekao uslovnu osudu s rokom provjere od 1 (jedne) godine. Cijeneći sve olakšavajuće okolnosti kao i ličnost optuženog prvostepeni sud je optuženom maksimalno ublažio kaznu i po visini i po vrsti, jer je za navedeno krivično djelo propisana kazna zatvora u trajanju od jedne do pet godina. I ovaj sud je uvjerenja da će se izrečenom uslovnom osudom postići svrha kažnjavanja i sa aspekta generalne i specijalne prevencije, koja svrha kažnjavanja je propisana članom 42. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, imajući u vidu da optuženi nije osoba sklona vršenju krivičnih djela i da se radi o uzornom građaninu.

Budući da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke nije počinio propuste i povrede postupka na koje se žalbom neosnovano ukazuje, a ni povrede Krivičnog zakona na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, žalbu branioca optuženog je na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odbio kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Zineta Abdul-Razzak

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić